

105

El lliet

(ALDC, II, L 15. El lliet)

El llat. LECTU, per vocalització de la -c- implosiva, va passar a *l[ɛ]jtu a la Romània occidental; la [ɛ] oberta, condicionada per la iod, va diftongar, *liejtu i, a partir d'aquí, van tenir lloc diverses reduccions vocàliques. El cat. *llet*, general a tot el domini (tret de *cama* de loc. adjacents al castel·lanoaragonès 87, 93, 94 i loc. 178), va monoftongar

el diftong (*liejt > liijt > lit) a més de palatalitzar la l inicial (> llet). Aquest doble resultat contrasta amb el de l'oc. *lieit*, *liech*, *let*, sense palatalització i manteniment del diftong i una monoftongació diferent, i amb el de l'arag. ant. *lieto* i mod. *leito*, també sense palatalització i que podrien ser monoftongacions diverses de l'anterior *lieito.

